

stituunt. Quorum conditio tantò deploratior existit, quòd iram in se divinam accersentes in errore obfirmantur, dum se falso cultu Deum irritare non intelligunt: & quod deterius est, se Deo gratum cultum præstare in animum suum inducunt.

VER. 2. Ne acceleres ore tuo, & animus tuus ne festinet proferre quicquam coram ipso Deo: nam Deus ipse in cœlis est, tu autem super terram: idcirco sunt verba tua pauca:

Vocis divinæ attentæ auditioni (cui annexa & tanquam sigillum appensa est Sacramentorum debita perceptio) succedit sermonis nostri ad Deum directio: ubi commentatio maiestatis & amplitudinis divinæ cum nostræ abjectissimæ conditionis debita meditatione conjuncta, utramq; hanc cautionem suppeditabit: Quarum prior est, ut neq; ore, nec animo, qui fons est sermonis, quidquam præcipitemus: posterior, ne vana & futili unius ejusdèq; rei iteratione utamur.

VER. 3. Quia ut prodit somnium multa occupatione, ita vox stolidi multitudine verborum.

Ab illa enim sermonis vana futilitate, non magis sejungi possit stultus & insipiens sermo, quàm ab eo somnium qui interdium multis in occupationibus assiduus fuit.

VER. 4. Quum nuncupaveris votum Deo, ne differ-